

EVANĢELIZĀCIJAS UN LIECINĀŠANAS DEFINĪCIJAS

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap. d. 4:33, 13:48, 1. Jāņa 1:3, Ap. d. 13:1-49, 22:2-21, 1. Pēt. 3:15.

ATMIŅAS PANTS:

„Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mat. 28:19, 20).

GALVENĀ DOMA:

Ja mēs esam iesaistīti lielā misijas uzdevuma veikšanā, tad mums ir jāsaprot, ko mēs apzīmējam ar vārdiem „evanģelizācija” un „liecināšana”.

Darba ņēmējam bieži vien iedod „darba aprakstu”. Tas ir detalizēts pienākumu apraksts.

Ari Bībele runā par „darba aprakstu”, un šajā gadījumā visiem Dieva ļaudīm ir viens darba apraksts. 1. Kor. 15:58 apustulis Pāvils pamāca Korintas ticīgos, lai viņi top „pilnīgāki tā Kunga darbā vienumēr”. Lai gan Pāvils nepaskaidro, par kādu darbu viņš runā, līdzīga frāze ir lietota 1. Kor. 16:10, atsaucoties uz Kunga darbu, ko veica Timotejs un Pāvils, evanģelizējot un liecinot par Jēzu Kristu un par glābšanas plānu. Tādējādi Pāvila pamācība piecpadsmitajā nodaļā noteikti iekļāva evanģēlija izplatīšanas darbu.

Šajā nedēļā mēs pētīsim, kas patiesībā ir evanģelizācija un liecināšana. Citiem vārdiem sakot, mēs mēģināsim atklāt, kāds tad ir mums dotais „darba apraksts” Bībelē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. aprīlī!

EVANĢELIZĀCIJA IR...

Skaidru priekšstatu par to, kas ir evaņģelizācija, mēs varam iegūt, pārskatot pirmo evaņģelistu aktivitātes. Neskatoties uz lielajām atšķirībām starp viņu pasauli un mūsējo, abas pasaules bija grēcīgas, atkritušas un nolaistā stāvoklī – vajadzība pēc cerības un glābšanas. Pirms vairāk nekā simts gadiem vācu filozofs Artūrs Šopenhauers pārspilēti (ne velti viņš bija pazīstams kā „pesimisma filozofs”) apraksta cilvēka stāvokli šādi: „Vēl nav dzīvojis tāds cilvēks, kas kaut vienu reizi nebūtu ilgojies, kaut viņam nebūtu jāpiedzīvo nākamā diena.” („Pasaule kā griba un priekšstats”, 204. lpp.) Mūsdienās maz kas ir mainījies, salīdzinot ar apustuļu un Šopenhauera laiku. Tāpēc pirmā gadsimta evaņģēlija sludināšanas galvenajiem jautājumiem vajadzētu būt arī galvenajiem jautājumiem mūsdienās.

Izlasi Ap. d. 4:33, 5:42, 2:36-39, 7:56, 13:48! Kādas specifiskas tēmas, par ko sludināja apustuļi, vajadzētu iekļaut arī mūsdienu evaņģelizācijas prezentācijās? _____

Lai būtu evaņģelists šī vārda visās nozīmēs, cilvēkam ir personīgi jāizprot un jāpiedzīvo „mūžīgais evaņģēlijs”. Tas ir evaņģēlijs, kas nes ticību, grēku atzīšanu, atgriešanos, kristības un mācekļa statusu, kā arī mūžīgās dzīvības apsolījumu.

Jūdu vadoņi apustuļu drosmē saskatīja kaut ko, kas viņus pārliecināja par to, ka apustuļi ir bijuši kopā ar Jēzu (skat. Ap. d. 4:13). Visticamākais, ka vadītāji pie šāda secinājuma nonāca tāpēc, ka viņi sadūrās ar cilvēku grupu, kuri, šķiet, nebija spējīgi runāt ne par ko citu, kā tikai par Jēzus dzīvi un mācību. Evaņģelizācijai un liecināšanai noteikti ir kāds sakars ar runāšanu par Jēzus dzīvi un mācību, ar izmaiņu, kādu šī mācība un ticība ir ienesusi cilvēka personīgajā dzīvē, un ar izmaiņu, kādu Jēzus var ienest jebkura cilvēka dzīvē, ja Viņš tiek pieņemts kā Kungs un Glābējs.

Ir svarīgi evaņģelizāciju un liecināšanu uzskatīt par nepārtrauktu procesu, nevis tikai par atsevišķu programmu vai notikumu. Svarīga šī procesa daļa ir tā uzsākšana un uzturēšana. Vārds „pastāvēja” Ap. d. 2:42 norāda uz jauno ticīgo stirpu nodošanos viņu garīgajai audzināšanai paredzētajai stratēģijai. Skaidrs, ka pirmkristiešu draudze evaņģelizāciju uzskatīja par kaut ko vairāk nekā tikai par vēsts sludināšanu. Viņu evaņģelizācijas process nebija pilnīgs, kamēr cilvēki nekļuva par mācekļiem un nebija līdz galam iekļāvušies vietējā ticīgo grupā.

Kurš no visiem evaņģēlija apsolījumiem tev sniedz vislielāko cerību? Kā tu vari iemācīties pieķerties šim apsolījumam un padarīt to par savu, lai arī cik sarežģīti būtu tavi apstākļi? _____

LIECINĀŠANA IR...

Liecinieks ir cilvēks, kas nodod liecību, kāds, kas apstiprina to, ko viņš vai viņa zina no personīgās pieredzes. Kristieša personīgā liecība par Dieva darbu viņa dzīvē var būt ļoti spēcīga. Bija kāds gadījums, kad Jēzus dziedināja dēmonu apsēstu cilvēku (Marka 5:1-19). Kad dziedinātais vīrs gribēja sekot Jēzum, Viņš teica: „Ej savās mājās pie savējiem un stāsti tiem, kādas lielas lietas Tas Kungs tev darījis un kā Viņš par tevi apžēlojies.” (Marka 5:19)

Nav šaubu, ka īsais laiks, ko Jēzus pavadīja kopā ar šo cilvēku, nebija pietiekams, lai apmācītu viņu, kā mācīt un sludināt. Iespējams, ka pirms pavēles „iet un stāstīt” viņš bija iepazinies tikai ar evaņģēlija pamatpatiesībām.

Izlasi Marka 5:18-20, Ap. d. 22:15, 16 un 1. Jāņa 1:3. Kas svarīgs ir uzsvērts visos šajos pantos? _____

Dievs mums ir uzticējies atbildību stāstīt par to, kā Viņš ir izmainījis mūsu dzīvi, tieši tāpat, kā Viņš to bija uzticējies reiz dēmonu apsēstajam vīram geraziešu zemē un citiem saviem sekotājiem.

Liecināšanai, tas ir, personīgās pieredzes ar Dievu līdzdališanai ar nolūku iedrošināt citus pieņemt Kristu, nav noteikti jābūt tik organizētai un izplānotai kā radio un televīzijas evaņģelizācijai vai kā evaņģelizācijas kampaņai. Liecināšana var būt ļoti spontāna, jo iespēja stāstīt par Jēzu var rasties jebkurā vietā, jebkurā laikā un jebkuram cilvēkam. Tāpēc mums ir jābūt modriem un jāizmanto iespējas līdzdalīt savas zināšanas un pieredzi.

Runājot par attiecībām starp liecināšanu un evaņģelizāciju, jāteic, ka abas ir būtiski atšķirīgas stratēģijas, ar kurām aizsniedz mērķi mantot dvēseles Kristum. Liecināšana ir vairāk spontāna un īslaicīga, bet evaņģelizācija ir uz ilgāku laiku un izplānota. Dažreiz plānoto evaņģelizāciju bagātina iesaistīto cilvēku personīga liecība un dažreiz spontāna liecināšana vada cilvēkus uz vairāk izplānotu programmu. Lai arī kā tas notiek, abas ir svarīgas sastāvdaļas kopējā procesā. Kad mēs stāstām par to, ko Jēzus ir darījis mūsu labā, tie, kas ir atvērti Svētā Gara darbībai, gribēs uzzināt vairāk. Cilvēkiem ir arī daudz vieglāk apstrīdēt doktrīnu, teoloģiju vai ticību. Tomēr viņiem nav tik viegli apstrīdēt personīgo liecību.

Kad tev pēdējo reizi bija iespēja liecināt kādam par to, ko Kristus tavā labā ir darījis? Ko tu teici? Kāda bija reakcija? Kā Kristus ir izmainījis tavu dzīvi? Kas tavā dzīvē ir tāds, kas kādā cilvēkā varētu pamodināt vēlēšanos uzzināt vairāk par Jēzu? _____

PIERĀDĪJUMI BĪBELĒ

Pirmajiem kristiešiem, bez šaubām, bija šķēršļi, kas bija jāpārvar, kad viņi nodeva sevi darbam izplatīt labo vēsti par Jēzu. Viens no lielākajiem šķēršļiem bija tas, ka lielākā daļa no viņiem nebija mācījušies tā laika reliģiskajās skolās un tāpēc nodibinātās draudzes viņiem uzticējās maz vai pat neuzticējās nemaz.

Tomēr, neņemot vērā visus šķēršļus, apustuļi un citi ticīgie izjuta spēcīgu Dieva aicinājumu turpināt evaņģelizāciju un liecināšanu. Piedošanas un drošības svētības, ko viņi bija personīgi piedzīvojuši, lika viņiem dalīties. Liecināšana bija dabiskas atgriešanās sekas.

Izlasi Ap. d. 13:1-49. Kādu darbu Svētais Gars aicināja darīt Barnabu un Saulu?

„Dieva Vārds”, kas tika sludināts visapkārt, visticamāk iekļāva Vecās Derības mesianiskās daļas. Šos rakstus, kas paredzēja Glābēja nāvi un augšāmcelšanos, kas nodrošināja piedošanu un grēcinieku taisnošanu, atklāja kā tādus, kas piepildījušies Jēzū no Nācāretes.

Jaunā Derība skaidri atklāj, kādas vēsts sludināšanai un līdzdalīšanai pirmie kristieši bija nodevušies. Viens no galvenajiem punktiem, ko viņi pastāvīgi uzsvēra, bija Jēzus kā Kungs un Kristus, glābsana Viņa taisnībā, Dieva valstības tuvošanās un mūžīgās dzīvības apsolījums.

Izpēti Ap. d. 6:1-7! Galvenokārt pievērs uzmanību 4. un 7. pantam. Kas padarīja agrīno draudzi tik veiksmīgu, strādājot ar izglītotajiem garīdzniekiem Jeruzalemē? __

Daudzi cilvēki ticēja Jēzum un pieņēma Viņu kā personīgo Glābēju ticīgo liecības dēļ, līdzdalīto piedzīvojumu dēļ, kas bija izmainījuši viņu personīgo dzīvi, un nevis tikai tāpēc, ka cilvēki bija redzējuši kādus brīnumainus notikumus.

Lai gan pirmo evaņģēlistu liecība bija spēcīga un iespaidīga, viņi pastāvīgi atsaucās uz Rakstiem. Tas nozīmē, ka viņi izmantoja Bībeli, lai paskaidrotu savus piedzīvojumus. Cik labi tu pārzini Bībeli, un vai tu esi pietiekami stingri pamatojies tajā, lai to izmantotu savā personīgajā liecībā? _____

MŪSU STĀSTI

Kā jau iepriekš runājām, visspēcīgākā liecība, ko ticīgais var izteikt Jēzus labā, ir personīgais piedzīvojums. Tas ir, līdzdalīt to, ko Dievs mums ir darījis un kā Viņš ir ietekmējis mūsu dzīvi un pieredzi. Parasti personīgajai liecībai ir trīs daļas. Pirmā daļa ir īss ticīgā dzīves pārskats pirms Jēzus kā personīgā Glābēja pieņemšanas. Otrā daļa ir paskaidrojums par to, kā šis cilvēks ir sastapies ar Kungu. Trešā ir dzīves stāsts kopš iepazīšanās ar Jēzu.

Izlasi Ap. d. 22:2-21. Pāvila aizstāvēšanās runai Jeruzalemes koncila priekšā ir personīgās liecības forma. Nosauc dažas domas, ko Pāvils izsaka katrā personīgās liecības daļā! _____

Pāvila dzīve, pirms viņš iepazīna Kungu Jēzu (3.-5. p.): _____

Kā viņš sastapa Kungu (6.-16. p.): _____

Viņa dzīve kopš atgriešanās (17.-21. p.): _____

Pat ja tu esi audzis vai augusi kristīgā ģimenē un tava atgriešanās nav dramatisks notikums, tev noteikti ir bijis kāds īpašs laiks, kad tu esi personīgi nodevies Jēzum Kristum. Atceries savu piedzīvojumu un mēģini pierakstīt dažas domas, kas tev varētu palīdzēt izveidot personīgo liecību.

Mana dzīve, pirms es iepazīnu Kungu Jēzu (vai pirms es nodevos Viņam): _____

Kā es sastapu Jēzu (jeb kas ietekmēja mani pieņemt lēmumu nodoties Viņam): _____

Mana dzīve kopš Jēzus kā personīgā Glābēja pieņemšanas: _____

Personīgajai liecībai nevajadzētu būt garai un detalizētai autobiogrāfijai. Mēs iepriekš runājām, ka liecība ir vairāk spontāns veids, kā liecināt par Jēzu, nevis plānota evaņģelizācijas metode. Kristietim vajadzētu spēt pastāstīt savu liecību īsā laikā, jo mēs nezinām, kad var rasties iespēja runāt par Jēzu. Tas var notikt daudzās neplānotās vietās un laikos. Tas var notikt lidmašīnā vai autobusa pieturā. Tas var notikt īsa telefona zvana laikā. Lai arī kāda situācija rodas, mums ir jābūt gataviem un labprātīgiem runāt par to, ko Kungs ir darījis mūsu labā, kāpēc mēs ticam, un par cerību, ko Dievs piedāvā ne tikai mums, bet arī citiem.

Pārdomā nepārvaramo atšķirību starp pazudušo un izglābto, starp mūžīgo nāvi un mūžīgo dzīvību! Kam ilgtermiņā vēl ir patiesa nozīme? _____

MŪSU DARBA APRAKSTS

Izlasi 1. Pēt. 3:15. Ko šis pants māca mums par liecināšanu? Kā tas iederas tajā, ko mēs līdz šim esam pārrunājuši? _____

Mēs esam pietiekami daudz runājuši par evaņģelizāciju un liecināšanu, lai spētu izteikt, kā saprotam, kāds ir mūsu darba apraksts Bībelē. Mums nav nepieciešams radīt tādu evaņģelizācijas un liecināšanas definīciju, kurai visi pilnībā piekrist, bet mums ir jābūt drošiem, ka visas detaļas, ko mēs pieņemam, iekļauj būtiskas sastāvdaļas, lai līdzdalītu patiesību par Jēzu un par to, ko Viņš piedāvā pasaulei.

Pārdomā sekojošo evaņģelizācijas definīciju! Kā tu domā, vai tā ir pieņemama definīcija? Ko tu tai pievienotu, ko izsvitrotu? „Evaņģelizācija ir process, kurā skaidri un pārliecinoši tiek pasludināts Kunga Jēzus Kristus evaņģēlijs, lai cilvēki pieņemtu Viņu par savu personīgo Glābēju un sekotu Viņam kā Kungam, lai kļūtu par mācekļiem un tiem, kas citus dara par mācekļiem.”

Lai gan uzdevuma definīcijai nav jābūt obligāti detalizētam darba aprakstam, tā tomēr sniedz vispārējas vadlīnijas. Protams, kad runa ir par liecināšanu, metodi nosaka situācija un ticīgā paša pieredze ar Dievu. Tomēr izpratne par Dieva ilgām aizsniegt pazudušo pasauli caur savu draudzi liks mums pārdomāt plānoto liecināšanas un evaņģelizācijas metodi.

Agrīnās draudzes straujā augšana lielā mērā bija saistīta ar tās locekļu pārliecību un nodošanos. Tas savukārt bija balstīts uz personīgo pieredzi ar Jēzu un īpašo Svētā Gara izliešanos. Jēzus Kristus mācība un Svētā Gara ietekme paliek kā galvenais un izšķirošais liecināšanā un evaņģelizācijā.

„Visvienkāršākajā un pazemīgākajā veidā var aizsniegt tūkstošus. Visintelektuālākie prāti, ko uzskata par pasaules visapdāvinātākajiem vīriešiem un sievietēm, bieži tiek atsvaidzināti ar vienkāršajiem tāda cilvēka vārdiem, kas mīl Dievu un kas par šo mīlestību var runāt tik dabiski, kā pasaules cilvēks var runāt par lietām, kas viņu interesē visvairāk. Bieži vien vislabāk sagatavotajiem vārdiem ir pavisam maza ietekme. Bet patiesiem, godīgiem Dieva dēla vai meitas vārdiem, izteiktiem dabiskā vienkāršībā, ir spēks atvērt durvis uz sirdīm, kas ilgi ir bijušas aizvērtas pret Kristu un pret Viņa mīlestību.” (E. Vaita „Kolportieris kā evaņģēlists”, 38. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pārdomā savu personīgo liecību un pārliecinies, ka tu spēj to līdzdalīt, ja rodas izdevība.

Atvēli laiku, lai mierīgi apsēstos un pārdomātu, kādās jomās draudzes dzīvē tev patīk iesaistīties un kas ir tās jomas, kurās tev vajadzētu apdomāt iesaistīšanos, ja tevi aicinātu. Uzraksti tās! Varbūt tevi interesē evaņģelizācijas jomas, kurās draudze vēl nav iesaistījusies. Pieraksti arī šīs jomas!

Sāc domāt par to, kādos veidos tu varētu iesaistīties evaņģelizācijā savā draudzē. Ja tu jau esi iesaistījies kādā kalpošanā un vēlētos arī palikt tajā, lūdz, lai Dievs turpina svētīt šo kalpošanas nozari. Ja tu pašreiz neesi iesaistīts, lūdz, lai Dievs atklāj tev, kur savā darbā Viņš vēlas tevi redzēt.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lielajā misijas uzdevumā Mat. 28:19, 20 ir četri aktīvi darbības vārdi – ejiet, dariet par mācekļiem, kristīdami un mācīdami. Pavēle iet, kristīt un mācīt ir pakārtotas kādai citai pavēlei – „dariet par mācekļiem”. Pārdomājot šo skaidro uzsvāru, pārrunājiet, ko nozīmē būt māceklim un kā kļūt par mācekli.

2. Pārdomājiet šo citātu un tad pārrunājiet jautājumu: kā mēs katrs personīgi un kā draudzes grupa varam kļūt par daļu no Dieva saziņas līdzekļiem ar zudušo pasauli? „Kā savus pārstāvjus pie cilvēkiem Kristus neizvēlas nekritušus eņģeļus, bet cilvēkus - cilvēkus, kam tādas pašas kaislības kā tiem, kurus viņi cenšas glābt. Kristus kļuva cilvēks, lai varētu aizsniegt cilvēci. Dievišķajai dabai bija jāsavienojas ar cilvēcisko dabu, lai atnestu pasaulei pestīšanu. Dievišķajai dabai bija jāsavienojas ar cilvēcisko dabu, lai izveidotu kanālu attiecībām starp Dievu un cilvēku.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 296. lpp.)

3. Pārdomā savu dzīvi! Kādu piemēru tu rādi pasaulei? Kā tavi vārdi, rīcība, apģērbs, uzvedība un attieksme ietekmē apkārtējos? Īsāk sakot, kādu liecību tu sniedz pasaulei arī tad, ja neesi aktīvais „liecinieks”? Kādās jomās tu noteikti varētu laboties?